

Sygn. akt III CNP 25/16

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa R. T. B., M. K. sp.j. w R.
przeciwko M. sp. z o.o. w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 listopada 2016 r.,
na skutek skargi strony pozwanej
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 25 kwietnia 2014 r., sygn. akt XII Ga (...),

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy w K. zmienił oddalający powództwo wyrok Sądu Rejonowego i zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 38 861,78 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 3 listopada 2011 r. oraz koszty procesu. Pozwana w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem tego prawomocnego wyroku wniosła o orzeczenie, że jest on sprzeczny z art. 6 k.c. w zw. z art. 471 k.c., art. 282 k.p.c., oraz art. 45 i 176 ust. 1b Konstytucji

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu w zasadzie drugiej instancji, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a jego zmiana lub uchylenie w drodze innych środków prawnych, nie było i nie jest możliwe (art. 424¹ § 1 k.p.c.). Zasadą jest, że prawomocność, tworzy nowy stan prawny pomiędzy stronami albo *erga omnes*, jak też sanuje wszelkie ewentualne naruszenia prawa, którymi orzeczenie ewentualnie jest dotknięte. Dlatego przy wykładni zawartego w art. 424¹ § 1 k.p.c. pojęcia „niezgodności z prawem” należy uwzględnić istotę i sens odpowiedzialności państwa przewidzianej w art. 417¹ § 2 k.c. w zw. z art. 77 Konstytucji oraz naturę władzy sądowniczej. Swoboda ocen sędziego wynika nie tylko z jej istoty, ale często z pojęć niedookreślonych, czy klauzul generalnych. W związku z tym w teorii prawa trafnie przyjmuje się istnienie tzw. luzu decyzyjnego, który oznacza możliwość wyboru przez sędziego jednego z możliwych rozwiązań.

Poza tym, treść orzeczenia zależy od wyników wykładni, które mogą być różne w zależności od przedmiotu i stosowanych jej metod. W związku z otwartością semantyczną języka w tym także języka prawnego mogą mieć miejsce różne poprawne z punktu widzenia metod interpretacji. Z tych przyczyn tezę o istnieniu jedyne go trafnego orzeczenia należy odrzucić. Dlatego też należy uznać, że różnej treści orzeczenia wydane w podobnej sprawie mogą być „zgodne z prawem” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 1991 r., III ARN 32/91, PUG 1992, nr 2-3, poz. 4).

Z tych wszystkich względów, definicja bezprawności dotycząca art. 424¹ § 1 k.p.c. jest nieco odmienna od tego ogólnego pojęcia funkcjonującego na gruncie prawa materialnego i procesowego. Prawomocne orzeczenie jest niezgodne z prawem, gdy jest sprzeczne z niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35, z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05 OSNC 2007, nr 1, poz. 17, z dnia 14 grudnia 2006 r., I BP 13/06, M. P. Pr. 2007, nr 5, poz. 253). Przy ocenie więc, czy skarga jest oczywiście bezzasadna należy uwzględnić „obostrzone” pojęcie bezprawności orzeczenia w rozumieniu art. 424¹ k.p.c.

Zaskarżony wyrok nie jest bezprawny we wskazanym rozumieniu tego pojęcia. Skoro bowiem istnieje, a nawet przeważa w judykaturze pogląd, że art. 231 k.p.c., odnosi się do ustaleń faktycznych, które są wyłączone spod kontroli kasacyjnej ze względu na regulację art. 398³ § 3 k.p.c., co odpowiednio stosuje się do skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 424¹² k.p.c.) to tym samym zarzut naruszenia tego unormowania nie mógł być skuteczny (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2014 r., I UK 406/13, LEX nr 1646931 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, LEX nr 1458681).

Zarzut naruszenia art. 382 k.p.c. może stanowić usprawiedliwioną podstawę skargi, jeżeli skarżący wykaże, że sąd drugiej instancji bezpodstawnie pominął część zebranego materiału oraz, że uchybienie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Sąd Okręgowy wziął pod uwagę cały materiał dowodowy zebrany przez Sąd pierwszej instancji, niemniej nieco inaczej go ocenił, do czego jest uprawniony. Opinia biegłego zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów także podlega tej ocenie, niemniej ze względu na specyficzny charakter tego dowodu Sąd nie może zastąpić biegłego, tj. na podstawie własnej wiedzy wywieść wniosków odmiennych od wskazanych przez biegłego. W sprawie natomiast została sporządzona opinia wariantowa, co jest jej zaletą. Sąd Okręgowy mógł więc na podstawie całokształtu przeprowadzonych dowodów przyjąć za wykazany wniosek, że przyczyną awarii samochodu był błąd naprawy turbosprężarki dokonanej przez pozwaną.

W tej sytuacji, nie doszło też do naruszenia w kwalifikowany sposób art. 6 k.c. w zw. z art. 471 k.c. Dodać należy, że Sąd odwołując się do innych dowodów przekonywująco wyjaśnił, dlaczego wyeliminował drugą z alternatywnych przyczyn uszkodzenia pojazdu tj., błąd eksploatacyjny.

Z tych względów, na podstawie art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania. W końcu należy zauważyć, że pełnomocnik powoda złożył tylko częściowy wniosek o przyznanie kosztów, tj. nie objął nim przypadku odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania. Stąd brak było podstawy do orzekania w tym przedmiocie.